

РЕШЕНИЕ

№ 3130

гр. София, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Елена Иванова

Членове: Златка Чолева
ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова
като разгледа докладваното от ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА Въззивно гражданско дело № 20211100508446 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 ГПК – чл.273 ГПК.

С решение № 182263 от 21.08.2020 г. по гр.д. № 9347/2016 г. на СРС, ГО, 46 състав са отхвърлени предявените от Г. Е. Г. срещу Прокуратурата на Република България и Областна дирекция на МВР-Перник искове с правно основание чл.49 ЗЗД за сумата от 3 000 лв. – частичен иск от сумата 6 000 лв., претендирана солидарно от ответниците и представляваща обезщетение за неимуществени вреди, настъпили в причинна връзка с противоправни действия от 21.02.2011 г., изразяващи се в претърсване и изземване в жилището на ищеца в гр. Перник по ДП № 3/2011 г. по описа на Следствен отдел при ОП-Перник, пр.пр. № 517/2011 г. на РП-Перник, ведно със законна лихва от 21.02.2011 г. до изплащане на сумата. Ищецът е осъден да заплати на всеки от ответниците, на основание чл.78, ал.3 ГПК, по 100 лв. разноски и юрисконсултско възнаграждение по делото.

Срещу така постановеното решение е депозирана въззивна жалба от ищеца Г. Е. Г.. Счита, че обжалваното решение е неправилно, тъй като е постановено в противоречие с материалния закон, съдопроизводствените правила и е необосновано. Излага съображения, че в нарушение на процесуалния закон първоинстанционният съд е провел открито съдебно заседание на 07.07.2020 г., като не е взел предвид обективната невъзможност за явяване на процесуалния представител на ищеца, постъпила по спешност в лечебно заведение на 03.07.2020 г. за преждевременно раждане и изписана на 07.07.2020 г. в 13:00 часа – след приключване на откритото съдебно заседание по делото. Сочи, че от страна на ищеца е било поискано отлагане на делото и че към датата на заседанието с оглед характера на обстоятелствата, съставляващи обективна пречка да се яви представителят му, не е разполагал с

доказателства за същите. Независимо от посоченото, делото не е било отложено по съображения за липса на предпоставките по чл.142, ал.2 ГПК. Счита, че горното е станало причина делото да остане неизяснено от фактическа страна, да не бъде направено увеличение на иска по чл.214 ГПК, да не бъде направено искане за разпит на трети свидетел, каквато възможност съдът му е предоставил с определението по чл.140 ГПК, да не бъде проведен пълен разпит на свидетелите по делото за относимите към спора обстоятелства. Твърди, че е била депозирана молба за отмяна на определението, с което е бил даден ход на делото по същество, но същата не е била уважена. Развива доводи, че вследствие на извършеното на 21.02.2011 г. претърсване и изземване на обитавания от него имот и неправомерно приложение на нормите на чл.70 и чл.71, ал.1 ЗМВР служители на БОП при ОДМВР-Перник са извършили действия, причинили му неимуществени вреди. Счита, че не е бил изследван въпросът за наличието на причинна връзка между тези действие и вредите, като твърди, че към посочения момент е заемал длъжността „надзирател I-ва степен“ към ГД „Изпълнение на наказанията“ в Следствения арест в гр. Перник, бил е публично отведен от работното му място към мястото, където живее, в присъствието на колегите му, а впоследствие действията са станали достояние на съседите му. Излага съображения, че първоинстанционният съд необосновано е отхвърлил искове, като не е съобразил ангажираните по делото доказателства и не е изложил мотиви за формиране на изводите си. Не са били отчетени обстоятелствата, че ищецът е претърпял вреди – затворил се е в себе си, а колегите и приятелите му са се отдръпнали от него, както и че са били накърнени репутацията и доброто му име. Моли съда да отмени обжалваното решение и вместо това да постанови друго, с което да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ответника Прокуратурата на Република България, с който изразява становище за неоснователност на релевираните с жалбата оплаквания. По отношение на довода за допуснато процесуално нарушение от съда, изразяващо се в провеждане на открито съдебно заседание при наличието на процесуални пречи за даване ход на делото, излага съображения за неоснователност на същия предвид липсата на кумулативно изискуемите предпоставки по чл.142, ал.2 ГПК, според която съдът отлага делото, ако страната и пълномощникът ѝ не могат да се явят поради препятствие, което страната не може да отстрани. В тази връзка твърди, че ищецът се е явил лично в проведеното открито съдебно заседание, водейки и двама свидетели за разпит, а наличието на обективна пречка за явяване на процесуалния му представител не е самостоятелно основание за отлагане на делото. По отношение на доводите за необоснованост на решението излага съображения, че претърсването и изземването могат да бъдат извършвани в помещения, използвани от което и да е лице, без да е необходимо то да има каквото и да било процесуално качество, при условие, че има достатъчно основание да се предполага, че в помещението се намират предмети, имащи значение за делото. Пред първата инстанция е установено, че ищецът е живеел в жилище, собственост на родителите му, както и че разследващите органи са разполагали с предварителни данни за вероятно извършено престъпление по чл.339 НК от бащата на ищеца. По тази причина на 21.02.2011 г. са били извършени действия по претърсване и изземване в двата имота, собственост на бащата на ищеца – Е. Г.. Претърсването на вилата е довело до изземване на огнестрелно оръжие и боеприпаси, които са били предмет на престъплението, а от ползваното от ищеца жилище са били иззети оръжия и боеприпаси, които са му били върнати, след като е било установено надлежното им придобиване и държане. С оглед изложеното счита, че правилно съдът е приел, че се

касае за процесуално-следствени действия, извършени от разследващ орган – следовател при Следствения отдел при ОП-Перник, по образувано досъдебно производство. Твърди, че органите на досъдебното производство са имали правото да извършат претърсване и изземване на жилището на ищеца, независимо че срещу него не е било образувано наказателно производство и не му е било повдигнато обвинение, поради което не е налице противоправно поведение от страна на длъжностните лица, извършили претърсването и изземването. Счита, че изводите на първоинстанционния съд се основават на задълбочен анализ на ангажираните по делото доказателства, с оглед на което не могат да бъдат споделени доводите за необоснованост на решението. Моли съда да остави въззивната жалба без уважение и да потвърди обжалваното решение.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ответника ОДМВР-Перник, с който изразява становище за неоснователност на релевираните с жалбата оплаквания. Оспорва да е материалноправно легитимиран да отговаря по предявения срещу него иск, тъй като се твърдят вреди, причинени от служители на БОП – териториална структура на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“. Позовава се на чл.38, т.2, вр. чл.37, ал.1 ЗМВР, от които черпи аргумент, че Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ е главна дирекция, самостоятелно юридическо лице, отделна структура на МВР, различна от областните дирекции на МВР. Съгласно чл.40, ал.2 ЗМВР териториалните звена се ръководят от съответния директор на главна дирекция и не се включват в структурата на областните дирекции на МВР. С оглед изложеното счита, че не следва да отговаря за действия на служители на ГД „БОП“. Излага съображения, че се касае за претърсване и изземване по конкретно следствено дело, за годни способности за извършване на действия по разследването, както и че не е налице излизане извън целите на НПК. Наред с посоченото, счита, че от страна на ищеца не е доказано настъпването на неимуществени вреди. По отношение на довода за допуснато процесуално нарушение от съда, изразяващо се в провеждане на открито съдебно заседание при наличието на процесуални пречи за даване ход на делото, излага съображения за неоснователност на същия предвид липсата на кумулативно изискуемите предпоставки по чл.142, ал.2 ГПК. В тази връзка твърди, че ищецът се е явил в проведеното открито съдебно заседание, участвал е активно в същото, изразил е позицията си, като делото е било изяснено от фактическа страна. Моли съда да остави въззивната жалба без уважение и да потвърди обжалваното решение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намира от фактическа страна следното:

С исковата молба ищецът твърди, че заема длъжността „надзирател I-ва степен“ към Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ с място на работа – Следствения арест – гр. Перник. Твърди, че на 21.02.2011 г. е бил на работното си място в Следствения арест в гр. Перник, където около 15:00 часа са дошли цивилни служители на сектор „БОП“ към ОДМВР-Перник, които са се представили и са му заявили, че спрямо него е повдигнато обвинение за незаконно притежаване на огнестрелно оръжие, поканили са го да отиде с тях за справка в ОДМВР-Перник. Твърди, че е поискал да разбере в какво е обвинен, да се свърже с адвокат, което не му е било позволено, вследствие на което е напуснал работното си място, без да уведоми началника си и на следващия ден – 22.02.2011 г. е депозирал докладна записка за горепосоченото. Вместо в ОДМВР-Перник ищецът е бил отведен от служителите на сектор „БОП“ в жилището, което обитава в гр. Перник, ул. „*****“, ет. 6, собственост

на майка му В.С.В. На посочения адрес за времето от 15:40 часа до 17:35 часа без съгласието на ищеца и на собственика на жилището са били извършени претърсване и изземване, при които с протокол са били иззети огнестрелни оръжия и боеприпаси, за които ищецът е притежавал надлежно разрешение. Счита, че действията са били извършени в нарушение на чл.71, ал.1 ЗМВР. Впоследствие е установено, че срещу ищеца няма образувано наказателно производство за незаконно притежаване на огнестрелно оръжие, а законно притежаването такова му е било върнато. Твърди, че тези действия са били предприети от органите на Прокуратурата и полицията при положение, че е могло да бъде проверено предварително, че се касае за законно притежавано оръжие в регистър при служба КОС. Счита, че по този начин са били уронени авторитетът и доброто му име, като в причинна връзка с посочените действие е претърпял стрес, негативни изживявания и тревожност.

Моли съда да осъди ответниците Прокуратурата на Република България и Областна дирекция на МВР-Перник да му заплатят солидарно сумата от 3 000 лв. – частичен иск от сумата 6 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 21.02.2011 г. до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника Прокуратурата на Република България, с който оспорва иска. Счита, че не са налице незаконосъобразни действия на Прокуратурата, в причинна връзка, с които ищецът да е претърпял вреди. Моли съда да отхвърли предявения иск.

Ответникът ОДМВР-Перник е депозирал становище, с което оспорва иска по основание и размер. Оспорва да е материалноправно легитимиран да отговаря по предявения срещу него иск, тъй като се твърдят вреди, причинени от служители на БОП – териториална структура на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“. Позовава се на чл.38, т.2, вр. чл.37, ал.1 ЗМВР, от които черпи аргумент, че Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ е главна дирекция, самостоятелно юридическо лице, отделна структура на МВР, различна от областните дирекции на МВР. Съгласно чл.40, ал.2 ЗМВР териториалните звена се ръководят от съответния директор на главна дирекция и не се включват в структурата на областните дирекции на МВР. С оглед изложеното счита, че не следва да отговаря за действия на служители на ГД „БОП“. Излага съображения, че се касае за претърсване и изземване по конкретно следствено дело, за годни способности за извършване на действия по разследването, които са одобрени по съответния ред, както и че не е налице излизане извън целите на НПК. Моли съда да отхвърли предявения иск.

В проведеното пред СГС открито съдебно заседание е допуснато уточнение на исковата молба в частта относно предявения срещу Прокуратурата на Република България иск, а именно – че претенцията към този ответника произтича от обстоятелството, че с разпореждане същите са наредили задържането на ищеца по време, когато е бил на пост и са наредили претърсване и изземване в дома и вилата му в гр. Радомир, като ищецът никога не е бил привлечан като обвиняем.

Видно от протокол за претърсване и изземване по чл.161, ал.2 НПК, съставен от следовател при Следствен отдел-Перник, на 21.02.2011 г. е извършено претърсване и изземване в жилище, намиращо се в гр. Перник, ул. „*****“. Действията са извършени в присъствието на лицето Г. Е. Г., на трима служители на ТС БОП МВР-Перник, както и на две поемни лица. Видно от протокола, действията са извършвани във връзка с ДП № 3/2011 г. на Следствен отдел при ОП-Перник, като са иззети: ловна пушка „ИЖ“, кал. 16, № П 4106, ловна пушка „ИЖ“, кал. 16, № Я 0356, ловна пушка

„ТОЗ“, кал. 12, № KN 4285, ловна карабина „JW-23“, кал. 22 магнум, № 9511790, патрони кал. 9 X 19 – 60 бр., патрони кал. 22 магнум – 74 бр., патрони кал. 12 – 59 бр., патрони кал. 16 – 39 бр.

Видно от представения по делото нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот по ЗУЖВГМЖСВ № 68, том I, рег. № 1948, дело № 60 от 25.02.2004 г., имотът е собственост на В.С.В.

Иззетите оръжия и боеприпаси от имота са върнати на Г. Е. Г. на 09.08.2011 г., за което е представена разписка от същата дата.

Образуваното ДП № 3/2011 г. по описа на Следствен отдел при Окръжна прокуратура-Перник е внесено в РС-Перник, където е образувано НОХД № 1035/2011 г. с предложение за споразумение.

По делото е представено споразумение по чл.381, ал.1 НПК от 04.07.2011 г. по ДП № 3/2011 г. на ОСС-Перник, пр.пр. № 517/2011 г. на РП-Перник, с което обвиняемият Е. Г. В. се признава за виновен в това, че на 21.02.2011 г. в с. Рударци, обл. Перник, във вилата си на ул. „*****“ е придобил по какъвто и да е начин и държал огнестрелно оръжие – ловна двуцевна гладкоцевна пушка марка „Симсон“ 12-ти калибър и боеприпаси - 33 бр. стандартни фабрично произведени патрони за автоматично дългоцевно оръжие, 26 бр. фабрично произведени бойни пистолетни патрони, фабрично произведен стандартен и 1 бр. стандартен фабрично произведен боен патрон, без да има за това надлежно разрешение – престъпление по чл.339, ал.1 НК, като споразумението е одобрено от съда.

Пред СРС са разпитани свидетелите И.С.Х. и С.Д. С..

Свидетелят Х. депозира показания, че си спомня и е присъствал на претърсването през м.02.2011 г., за което е получил обаждане от Г., ако може да отиде като поемно лице; че полицаят е попитал Г. дали има оръжие въщи; че Г. е отговорил, че има и е започнало претърсването – полицаите са се разделили на групи и са търсили на различни места, като са иззели ловното му оръжие, за което не знае дали са му върнали; че в жилището живеят Г., съпругата му и децата им, а родителите му живеят на друго място, в с. Рударци; че целият блок е разбрало какво става; че тези събития са допринесли за влошаване отношенията между Г. и съпругата му; че след този случай ищецът се е затворил в себе си и че срещите им със свидетеля са се разрешили.

Свидетелят С. депозира показания, че към м.02.2011 г. е работил в Следствения арест в гр. Перник; че си спомня как са дошли колеги от БОП, търсили са Г. Е., който към момента се е намирал на пост на открито, отишли са при него и са му казали да отиде с тях, а когато се е върнал, е казал, че са му правили обиск на вилата и са му иззели ловната пушка; че са му върнали пушката след доста време; че след този случай Г. е бил унил; че задържаните лица също са видели, че го търсят и отвеждат; че това е уронило авторитета му.

Пред въззивната инстанция е разпитана свидетелката А.С. Га, която депозира показания, че е съпруга на ищеца; че през м.02.2011 г. е имало претърсване и изземване в дома им; че към момента тя е била на работа, но когато се е прибрала въщи, е заварила разхвърляни неща и отворени чекмеджета; че от дъщеря им на 15 г. е разбрала, че в апартамента са дошли баща ѝ с хора, които е представил като негови колеги, и са казали на нея ѝ брат ѝ – на 12 г. да излязат от апартамента; че децата са се притеснили и без да си взимат горни дрехи, са отишли при баба си, която живее наблизо; че съпругът ѝ е казал, че е бил отведен от ГДБОП по време на работа пред колегите му и пред арестантите, след което са го завели в дома им за претърсване,

защото са търсели оръжия, както и че съпругът ѝ е ловец и има законно притежавано оръжие. Заявява, че съпругът ѝ е бил притеснен и унизен, че е бил отведен от работното му място; че е бил подронен родителският му авторитет пред децата му и че действията са станали достояние на съседите, от които са последвали коментари дали не са престъпници; че съпругът ѝ се е затворил в себе си и е започнал да ходи на работа с нежелание, започнал е да вдига кръвно, да пие хапчета, страдал е от безсъние и е бил нервен, което е продължило години наред.

С оглед така установеното съдът намира от правна страна следното:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 ГПК, от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и процесуално допустимо, с оглед на което следва да бъдат обсъдени доводите относно правилността му.

Съдът е сезиран с искове с правно основание чл.49 ЗЗД.

Съгласно чл.49 ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Основателността на иска се предпоставя от кумулативното наличие на следните предпоставки: общите предпоставки на деликта – деяние, противоправност, вреда, причинна връзка между деянието и вредата, вина, както и вредата да е настъпила при или по повод изпълнението на работа, възложена от ответника на делинквента, тежестта за доказване на които се носи от ищеца при условията на пълно и главно доказване, с изключение на вината, по отношение на която нормата на чл.45, ал.2 ЗЗД установява презумпция, която подлежи на оборване от страна на ответника.

От страна на ответника Областна дирекция на МВР-Перник пред първата инстанция са релевирани доводи във връзка с материалноправната му легитимация по предявения иск, които се поддържат пред настоящата инстанция и във връзка с които съдът намира следното:

В случая се твърдят вреди от противоправни действия, извършени в рамките на образувано досъдебно производство.

Към момента на провеждане на процесните претърсване и изземване приложение намира ЗМВР от 2014 г. (отм.), ред. от 21.01.2011 г. В чл.10 от същия са посочени главните дирекции на МВР, сред които попада Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ /т.1/, като съгласно ал.2 главните дирекции на МВР са юридически лица. По силата на чл.12 ЗМВР от 2014 г. (отм.) Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ има териториални звена. Тяхното устройство и дейност се определят с правилника за прилагане на закона.

По силата на чл.7а, ал.1 от Правилника за прилагане на ЗМВР (отм.), ред. от 21.01.2011 г. в Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ (ГДБОП) може да се създават отдели, сектори и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността ѝ. Изрично в ал.2 е предвидено, че в ГДБОП се създават териториални звена, които се ръководят от директора на главната дирекция и не се включват в структурата на областните дирекции на МВР.

С оглед изложеното ОДМВР-Перник не е материалноправно легитимирана

да отговаря по предявения иск, поради което претенцията по отношение на този ответник подлежи на отхвърляне, както е и крайният извод на първоинстанционния съд макар и по различни от изложените от настоящата инстанция съображения.

С оглед нормата на чл.127, т.1 КРБ, според която Прокуратурата следи за спазване на законността, като ръководи разследването и упражнява надзор за законосъобразното му провеждане, и функциите на прокурора по ръководство и надзор на разследването съгласно чл.196 НПК, Прокуратурата се явява материалноправно легитимирана по предявения иск, като доводи във връзка с материалноправната легитимация на този ответник не се поддържат пред настоящата инстанция.

Исковата претенция се основава на твърдения за претърпени неимуществени вреди в причинна връзка с извършени претърсване и изземване, за което ищецът твърди да са противоправни.

Претърсването и изземването са способи на доказване, чрез използването на които се откриват и/или изземват предмети, книжа или компютърни информационни системи, съдържащи информация, които могат да имат значение за изясняване на фактите по делото. При тях като процесуална дейност също е включено оглеждане и изследване на места, помещения и други обекти, характерни за огледа, но целта, с която се извършват тези действия е напълно различна: да се издирят и след това изземат относими към предмета на делото предмети, книжа, информационни системи. Друга характерна особеност на претърсването и изземването е, че обектите, към които може да се насочи, не са свързани само с участниците в производството. Допустимо е претърсване и изземване да се извърши и на места, предмети – собствени или ползвани от трети лица, напълно странични за процеса до момента на извършване на действието. За нуждите на претърсването и изземването, и конкретно за поставяне на законно основание изпълнението им по принудителен ред, законодателят в чл. 159 НПК е въвел в задължение на всички учреждения, юридически лица, длъжностни лица и граждани да запазят и предадат при необходимост на органите на досъдебното производство и съда намиращи се в тях предмети, книжа или компютърни информационни системи, съдържащи информация, които могат да имат значение за изясняване на фактите по делото.

В случая от ангажираните по делото доказателства се установява, че на 21.02.2011 г. в рамките на ДП № 3/2011 г. по описа на Следствен отдел при Окръжна прокуратура-Перник са били извършени действия по претърсване и изземване в недвижим имот: апартамент № 109, находящ се в гр. Перник, ул. „*****, обитаван от ищеца Г. Е. Г., собственост на майка му В.С.В. Претърсването и изземването са извършени в присъствието на ищеца, като са били иззети ловни пушки и боеприпаси, върнати му впоследствие, и срещу това лице не се е спори по делото, че не е повдигано обвинение и не е привлечено в качеството на обвиняем за престъпление по НК. Установи се по делото, че ДП № 3/2011 г. по описа на Следствен отдел при Окръжна прокуратура-Перник е внесено в РС-Перник, където е образувано НОХД № 1035/2011 г. с предложение за споразумение, с което бащата на ищеца Е. Г. В. се признава за виновен за престъпление по чл.339, ал.1 НК за държане на огнестрелни оръжия и боеприпаси във вилата си в с. Рударци, ул. „*****, без да има за това надлежно разрешение. При това положение се налага извод, че действията по претърсване и изземване са извършени в рамките на образуваното ДП № 3/2011 г. по описа на Следствен отдел при Окръжна прокуратура-Перник. Същите представляват валиден способ за доказване на относими към предмета на производството обстоятелства.

Въз основа на ангажираните по делото доказателства не може да се направи

обоснован извод за противоправно поведение от страна на служители на ответника – Прокуратурата на Република България, и в частност – че извършените претърсване и изземване са незаконни такива на соченото основание. По делото е представен протокол за извършването им, съставен от компетентен орган, като не са ангажирани доказателства за противоправност, тежестта за установяване на която се носи от ищеца. Изводът за наличието на противоправност като елемент от фактическия състав на отговорността на ответника не следва да почива на предположения, а подлежи на доказване в процеса от страна на ищеца при условията на пълно и главно доказване, каквото в случая не би могло да се приеме, че е проведено. С оглед изложеното, неоснователно се явява възражението на жалбоподателя в обратен смисъл.

Предвид така приетото от настоящата инстанция, правилно от страна на СРС е прието, че с оглед липсата на един от кумулативно изискуемите елементи от фактическия състав на деликта, не се налага изследване и не останалите, сред които – наличието на претърпени вреди и твърдяната причинна връзка между противоправното поведение и тези вреди, с оглед на което доводите на жалбоподателя в тази връзка не следва да бъдат обсъждани, доколкото не са от естество да променят крайния извод за неоснователност на исквете. При това положение не подлежи на изследване и въпросът за вида и интензитета на твърдените неимуществени вреди.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя за допуснато от първоинстанционния съд процесуално нарушение, което според същия е довело до неправилност на решението. В проведеното на 07.07.2020 г. открито съдебно заседание ищецът се е явил лично, а по отношение на процесуалния му представител са били налице обективни пречки да се яви, за които ищецът е уведомил съда, а именно – болничен поради раждане. Съгласно чл.142, ал.2 ГПК съдът отлага делото, ако страната и пълномощникът ѝ не могат да се явят поради препятствие, което страната не може да отстрани. С оглед липсата на тези кумулативно изискуеми предпоставки в случая – предвид личното явяване на ищеца, като не е отложил делото, първоинстанционният съд не е допуснал твърдяното от жалбоподателя процесуално нарушение.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции съвпадат обжалваното решение следва да се потвърди.

По разноските:

С оглед неоснователността на въззивната жалба жалбоподателят няма право на разноски.

На въззиваемия Прокуратурата на Република България следва да се присъди, на основание чл.78, ал.3, вр. ал.8 ГПК, сумата от 50 лв. юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 182263 от 21.08.2020 г. по гр.д. № 9347/2016 г. на СРС, ГО, 46 състав.

ОСЪЖДА Г. Е. Г., ЕГН ***** да заплати на Прокуратурата на Република България, на основание чл.78, ал.3, вр. ал.8 ГПК, сумата от **50** лв.

юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението не подлежи на касационно обжалване, на основание чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____